

andet at tage Vare paa i de sidste Aar, Emanuel . . . baade med Politiken og andre Dele. Jeg tænker nu, at vi allesammen ligesom falder lidt mere til Ro herefterdags. Og det var kanske heller ingen Skade til.“

Som saa ofte overhørte han den sidste Halvdel af, hvad hun sagde, og fortsatte i sin egen Tankegang:

„Maaske det vil være godt, om jeg foretog en Forandring i Driften til næste Aar.“

Men lidt efter gik han atter tavs fordybet i sig selv og saae mod Jorden.

Efter en Tid at have gaaet mellem to Mure af mandshøje Rugstraa, hvorover gule og brogede Sommerfugle boltrede sig i Solskinnet som flyvende Stedmoderblomster, naaede de nu Foden af Bakken, hvorfra en Sti førte over et Engdrag ind til Skibberup. Her standsede Hansine og sagde:

„Jeg vil gaa lidt ind og se til de gamle. Gaar du ikke med? Jeg tror, de venter os.“

„Nej ikke nu! Ikke nu! . . . Jeg har en Sag at gennemtænke . . . Men hils de kære gamle fra mig, og sig dem, at jeg kigger nok ind til dem en Gang i Ugens Løb. — — Og hør!“ raabte han efter hende, da han allerede var kommen et Stykke henad Vejlby-Vejen. „Dersom du kan huske det, saa sig til din Fa'er, at jeg ikke har glemt den Saarug, jeg laante af ham i Foraaet. Han skal faa den igen, saasnart vi faar det første Læs i Hus.“

I Forældrehuset fandt Hansine Faderen ene hjemme. I sort-hvide Uldskjorteærmer og med en lodden Hue trykket dybt ned paa sin stride Haarmanke sad den gamle Mand og smaasov i Armstolen, omkreset af en stor Fluesværme, der ved hendes Indtrædelse spredte sig summende omkring i Stuen.

„Er det dig, Hansine?“ sagde han og løftede de hvide Bryn højt op over sine blinde Øjne. „Hva? Kommer du alene? Hvor er Emanuel?“

„Jeg skulde hilse jer fra ham. Han kigger herind i Ugens Løb, sagde han.“

„Naa saadan. Ja, ja, Mutter kommer straks. Hun gik bare en